

Robežnieki – Latgales stiprie ļaudis. Daugavpils un Augšdaugavas novads

Publicitātes foto

Jelena Bobkova

Latgale vienmēr ir bijusi pazīstama ne tikai ar savu gleznaino dabu, ezeriem un bagātīgo kultūras mantojumu, bet galvenokārt – ar saviem cilvēkiem. Tieši viņi veido reģiona seju. Un runa nav tikai par sabiedrībā plaši pazīstamām personībām. Tie ir skolotāji, ārsti, uzņēmēji, mākslinieki, sportisti, pētnieki un sabiedriskie darbinieki. Pateicoties viņu darbam, iniciatīvai un uzticībai savam aicinājumam, Latgale turpina attīstīties, vienlaikus saglabājot savu unikālo identitāti.

Daugavpils ir lielākā pilsēta reģionā. Dažādu tradīciju un kultūru daudzveidība ir viena no pilsētas lielākajām vērtībām. Šeit rodas jauni projekti, attīstās uzņēmējdarbība, notiek kultūras pasākumi, un jaunie talanti ar panākumiem pārstāv Daugavpili gan Latvijā, gan ārpus tās robežām.

Tomēr Latgales spēks nav tikai lielajās pilsētās. Tas dzīvo arī mazajos ciemos, pagastos un viensētās, kur cilvēki ik dienu, bieži vien bez plašas publicitātes, dara ļoti nozīmīgu darbu. Viņi saglabā vēsturisko atmiņu, pēta sava novada vēsturi, atjauno baznīcas un dievnamus, apkopo ģimeņu arhīvus, organizē vietējos svētkus un nodod tradīcijas nākamajām paaudzēm.

Tieši šādi cilvēki kļūst par īsto reģiona bagātību. Viņu darbs ne vienmēr ir plaši pamanāms, taču tieši tas palīdz saglabāt saikni starp paaudzēm un stiprina piederības sajūtu savai dzimtajai zemei. Viņi pierāda, ka lielas pārmaiņas sākas ar personīgu iniciatīvu, atbildību un patiesu mīlestību pret savu novadu.

Šodien, kad daudzi jaunieši dodas studēt un strādāt uz citām pilsētām vai valstīm, īpaši svarīgi ir novērtēt tos, kuri paliek vai atgriežas mājās. Tie ir cilvēki, kuri rada darba vietas, īsteno sabiedriskos projektus, attīsta kultūru un stāsta par savu reģionu tālu aiz tā robežām.

«Mums nav, kod beītīs – myusu uzdavums ir sorguot rūbežu»: Valdis Jukšs par dīnastu, izaicynuojumim i Latgolys spāku

Valsts rūbežsardzis Dau-govpiļs puorvaldis priķšņīkam Valdim Jukšam aiz mugurys ir desmitim godu garš dīnasts, dīnasts dažaiduokajūs vodūšajūs omotūs i lela pīredze struk-turvīneibu vadeibā sarež-geituokajūs apstuokļūs. Nasaverūt iz īspiejom tur-pynuot karjeru golvyspiļ-sātā, jis izavieļēja atsagrīzt dzymtajā Dau-govpiļī. Šudiņ jam i juo komandai juorysy-noj jauni izaicynuojumī – austrumu rūbežys aiz-sardzeiba, ceīņa ar hibrīd-apdraudiejumim i atbolsts pīrūbežys īdzeivuotuojum.

Jius ilgus godus struodovot vodūšajūs omotūs: nu suokuma Dau-govpiļs puor-valdē, piečuok Ludzys puorvaldē, vāluok – Reigā. Deļkuo tūmār nūsprīdet atsagrīzt Dau-govpiļī? Īspiejys turpynuot karjeru gol-vyspiļsātā tok beja.

– Jā, prauda, da 2018. godam es piļdeju dīnasta pīnuokumus Dau-govpiļs puorvaldē, piečuok beju nūreikuots iz Ludzys puorvaldi, kur īgīvu jaunu profesionalū pīredzi. Turpy-nuojumā dīņieju Valsts rūbežsardzis štabā, kur kamandavovu Īnspekcejis i slepeneibys režīma dīnastu.

Reigā es dīnastu piļdeju apmāram treis godus. Piec kuo, lai veicynuotu jaunu ideju i pīredzis īgīvi vadeibā, jaunu vieīni iz stra-tēgiskim jautuojumim i profesionalū izaug-smi teritoriālūs puorvalžu priķšņīku rota-ce-jis ītvorā, Valsts rūbežsardzis vadeiba maņ pīduovova atsagrīzt dzymtajā piļsātā i tur-pynuot dīnastu ite – Dau-govpiļs puorvaldē.

Golvonais īmasls beja gimīne. Muna gi-mīne vysu itū laiku dzeivova Dau-govpiļī, a es regularai mārovu ceļu storp Ludzu, Reigu

i sovu sātu. Ceļš praseja daudz laika i ener-gejis. Kūpā ar sīvu pījēmēm lāmumu, ka namaineisim bārnu sadzeivi i napuorceļsim jūs iz cytu piļsātu. Mums beja svareigai, lai jī augtu sovā dzymtajā vītā – Dau-govpiļī.

Voi nanūžalojit itū lāmumu?

– Nā, nanūžaloju. Dūmoju, ka vysvai-ruok nu taida dzeivis ritma cīte teiši sīva, partū ka es čāstai nabeju sātā i bārni mani redzēja ratuok. Tik myusdīnu tehnologiejis ļuove byut kontaktā – mes kotru dīnu ko-municējom, izmontojūt vīduos īreicis. Prū-tams, gimīnis dzeivē ir svareigai atrast leidz-svoru. Niule, kod otkon dīņeju Dau-govpiļī, maņ ir daudz vairuok īspieju byut kūpā ar gimīni.

Šudiņ jiusu dīnasts ir saisteits ar miļ-zeigu atbīldeibu. Vysi zyna, kaida situaceja veidojās iz Eiropys austrumu rūbežys. Cik sarežgeits ir dīnasts?

– Kod atsagrīžu Dau-govpiļs puorvaldē, es labi apszynovu, ka vīgla dīnasta šite-

nom nabyus. Itys ir taidis laiks, kod juosa-saskar ar lelim izaicynuojumim i cīš nūpītnu atbīldeibu.

Maņ gribējuos nūdūt rūbežsorgim sovu pīredzi, kuru asmu īgīvs dīnastā pa daudzim godim. Pošlaik kūpā ar vysu Dau-govpiļs puorvaldis omotpersonu komandu mes stuovam pretim merkavuojumam izmon-tuot nalegālū migraceju kai hibrīdkara ins-trumentu. Prūtams, vīnim pošim tikt golā ar taidim izaicynuojumim nav īspiejams. Mes sasaskaram ar labi organizātom gru-pom, kurys dorbojās profesionalai i izmon-toj dažaidys metodis. Deļtuo ļūti lela nū-zeime ir i nacionalajai, i storptautyskajai sadarbeibai. Mums paleidz kolegi nu Lītu-vys, Igaunejis i Sūmejis, blokus asūšajom rūbežsardzis strukturvīneibom lelu atbolstu snīdz i Valsts policeja. Mes bez puortrau-kumim reikojam kūpeigus pasuokumus na-legaluos migracejis apkaruošonai.

Atbolstu sajamam i nu Nacionalajim bruņotajim spākim. Skaidrs, ka atbolsta nikod navar byut par daudz, deļtuo ka spī-dīņš iz rūbežu turpynoj byut pamateigs.

Jums ir ļūti lela pīredze teiši šymā re-gionā. Sovā laikā jius vadejot Silenis rū-bežapsardzeibys nūdaļu. Voi varit saceit, ka jius itū rūbežu pazeistit čutna da centi-metram?

– Tai varātu saceit. Silenis rūbežapsar-dzeibys nūdaļu es vadeju sešus godus. Daudzys vītys tur pa šai dīnai ļūti labi at-guodoju. Prūtams, pa godim daudz kas iza-maina – mainuos infrastruktura, pasaruoda jauni objekti, tok pīredze, kuru cylvāks īgiust dīnasta godūs, palīk.

Pi tam vysa Dau-govpiļs puorvalde maņ ir labi pazeistama. Pyrms dīnasta cytuos vītuos es ite nūstruodovu 23 godus. Tei nav tik viņ kai dīnasta vītā – tei ir teritoreja, kuru es puorzynoju i ar kuru mani saista pro-fesionaluo dzeive.

Šudiņ Latgolys īdzeivuotuoji arviņ čās-tuok dzierd par hibrīdapdraudiejumim, redz ziņuojumus par dronim iz rūbežys. Daudzi

cylvāki sasatrauc. Voi jius pats taiduos si-tuacejuos jūtīt bailis?

– Mums nav, kod beītīs. Myusu uzda-vums ir piļdeit sovus pīnuokumus i aizsor-guot rūbežu. Prūtams, mums ir skaidrys instrukcejis, kai josareikoj gaisa apdraudie-jumu gadejumūs. Ir nūteikta reagiešonys kuorteiba i procedurys. Atsevišķuos situa-cejuos rūbežsorgim ir tīseibys pīļītuot dī-nasta īrūci, bet deļtam ir josakreit vairuokim nūsacejumim. Golvonais ir profesionalitate, sagatavuoteiba i spiejys mīreigai nūvērtēt situaceju.

Kū jius grybātu pasaceit Latgolys īdzei-vuotuojum, kuri sasatrauc par nūteikūšū? Dažs lobs pat apdūmoj īspieju puorsaceļt iz cytom piļsātom voi valstīm.

– Latgolys īdzeivuotuojum ir juobyut vī-nuotim. Tik kūpā mes varam puorvarēt gryuteibys. Kod cylvākim ir jautuojumi, aiz-dūmys voi svareiga informaceja, jī vīnmār var vērstīs pi mums – kurā kotrā Valsts rū-bežsardzis strukturvīneibā, taipat i Dau-govpiļs puorvaldē. Kotra informaceja byus pī-jimta i izvārtāta.

Ir cīš svareigai, lai īdzeivuotuoji sapros-tu – drūšeiba ir kūpeigs uzdavums. Rūbež-sorgi pylda sovus dīnasta pīnuokumus, Na-cionalī bruņotī spāki pylda sovus dīnasta pīnuokumus, tūmār i sabīdreibys atbolstam ir miļzeigi lela nūzeime.

Es tycu, ka teiši Latgolys īdzeivuotuoju kūpeiga sadarbeiba paleidz myusim puor-varēt sarežgeitus laikus. Šudiņ Latvejis aus-trumu rūbeža nav vīneigi lineja kartē. Tei ir vītā, kur kotru dīnu teik puorbaudeita tūs cylvāku profesionalitate, iztureiba i atbīl-deiba, kuri stuov juos aizsardzeibā. I gol-vonais reģiona spāks nav vīneigi tehnika i drūšeibys sistemys, bet ar pošī cylvāki, kuri ir gotovi piec lobiukuos sirdsapzinis piļdeit sovus pīnuokumus. ■

Jelēnas Bobkovas foto

«Es vēlos, lai arī Daugavpilī būtu spēcīgs basketbols»

Mūsdienās daudzi jaunie speciālisti pēc studiju beigšanas izvēlas pārcelties uz Rīgu vai doties strādāt uz ārzemēm. Taču ir arī tādi, kuri apzināti paliek savā dzimtajā pilsētā, lai to attīstītu un radītu iespējas nākamajām paaudzēm. Tieši šādu ceļu izvēlējusies Daugavpils Sporta skolas basketbola trenere Irina Sokolova.

Neskatoties uz iegūtām vairākām augstākajām izglītībām un iespējām veidot karjeru citviet, viņa nolēma palikt Latgalē. Šobrīd Irina trenē zēnus, gatavojas studijām psiholoģijas magistrantūrā un sapņo, lai Daugavpilī būtu pieejams profesionāls sporta psihologs. Ar viņu runājam par mīlestību pret dzimto novadu, trenera profesiju un basketbola nākotni Latgalē.

Irina, šodien daudzi jaunieši aizbrauc no Latgales. Kāpēc jūs nolēmāt palikt?

– Jau sestajā klasē sapratu, ka vēlos kļūt par treneri. Lielā mērā tas ir manas treneres Irinas Romanenko nopelns. Es ļoti vēlējos būt viņai līdzīga, strādāt līdzās un kļūt par daļu no šī kolektīva. Domāju, ka tieši tad manī radās patriotisma sajūta un vēlme dot savu ieguldījumu dzimtajās pilsētās attīstībā.

ņenko nopelns. Es ļoti vēlējos būt viņai līdzīga, strādāt līdzās un kļūt par daļu no šī kolektīva. Domāju, ka tieši tad manī radās patriotisma sajūta un vēlme dot savu ieguldījumu dzimtajās pilsētās attīstībā.

Man nekad nav bijusi vēlme meklēt laimi kaut kur tālu prom. Es jūtu, ka esmu vajadzīga šeit, Daugavpilī. Un ne mirkli neesmu nožēlojusi savu izvēli.

Vai jums nekad nav bijusi vēlme aizbraukt, piemēram, uz Rīgu vai ārzemēm, kur treneriem ir vairāk iespēju?

– Nē. Tieši pretēji – es vēlos attīstīt basketbolu tieši šeit. Es saprotu, ka vēl ir ļoti daudz darba, tik daudz ko var izdarīt bērnu un mūsu sporta labā.

Daugavpils ir mana dzimtā pilsēta. Es to ļoti mīlu. Man ir grūti iedomāties, ka varētu kādu dienu vienkārši aizbraukt.

Jūs trenējat zēnus. Kāpēc izvēlējāties tieši šo virzienu?

– Tā vienkārši izveidojās apstākļi. Kad sāku strādāt, atbrīvojās vieta zēnu grupā, un man piedāvāja to izmēģināt. Sākumā trenēju gan zēnus, gan meitenes, taču ar laiku sapratu, ka pēc rakstura man ērtāk ir strādāt tieši ar zēniem.

Droši vien tāpēc, ka pret meitenēm esmu pārāk maiga. Man ir māsas, un man ir grūti būt pret viņām stingrai. Savukārt ar zēniem man izdodas atrast pareizo līdzsvaru starp prasīgumu un atbalstu.

Mūsdienās bērniem ir pieejami desmitiem dažādu sporta veidu. Kā var ieinteresēt tieši basketbolā?

– Man pats svarīgākais ir atmosfēra treniņos. Bērnam ir jājūtas cienītam, jāsaņem atbalsts un jāredz savs progress.

Es nekad neuzskatu, ka bērnam obligāti jānodarbojas tieši ar basketbolu. Ja redzu, ka šis sporta veids viņam nav piemērots, labāk godīgi ieteikšu izmēģināt ko citu. Daudz svarīgāk ir saglabāt bērnam mīlestību pret sportu kopumā, nevis par katru cenu noturēt viņu basketbolā.

Es vēlos, lai bērni uz treniņiem nāktu ar prieku, nevis tikai tāpēc, ka to vēlas viņu vecāki.

Nesen jūs ieguvāt vēl vienu diplomu un iestājāties magistrantūrā.

– Pēc izglītības esmu sporta un sociālo zinību skolotāja. Man ir arī profesionālā basketbola trenera izglītība. Taču ar laiku sapratu, ka mūsdienu trenerim ar to vien vairs nepietiek, tāpēc nolēmu studēt psiholoģiju. Pavisam nesen iestājos magistrantūrā budžeta vietā.

Kāpēc tieši psiholoģija?

– Tāpēc, ka vēlos, lai Daugavpilī būtu sporta psihologs. Šobrīd pie mums šāda speciālista nav.

Ļoti bieži sportista panākumi ir atkarīgi ne tikai no fiziskās sagatavotības, bet arī no viņa emocionālā un psiholoģiskā stāvokļa.

Dažkārt bērns pārtrauc nākt uz treniņiem ne tāpēc, ka viņam vairs nepatīk sports. Iespējams, viņam ir sarežģīts dzīves posms, grūtības skolā vai ģimenē. Treneris ne vienmēr to spēj pamanīt, savukārt sporta psihologs var palīdzēt bērnam saglabāt pārliecību par sevi un motivāciju turpināt nodarboties ar sportu.

Vai jūs ticat, ka basketbols Daugavpilī turpinās attīstīties?

– Es tam ļoti ticu, un esmu gatava darīt visu, kas ir manos spēkos, lai tas notiktu. Es vēlos, lai bērni paliktu šeit, lai viņiem būtu iespējas augt, uzvarēt un iemīlēt sportu tieši savā pilsētā.

Ko jums nozīmē Latgale?

– Tā ir manas mājas. Vieta, kur dzīvo mani tuvie cilvēki, kur esmu uzaugusi un kur vēlos arī turpmāk strādāt. Es patiesi mīlu Daugavpili un Latgali. Tieši tāpēc es palieku šeit. Man gribas nevis meklēt vietu, kur viss jau ir izveidots, bet pašai piedalīties sava novada nākotnes veidošanā. ▀

Foto no Irinas Sokolovas personīgā arhīva

«Viss sākas ar mazu soli»: aktīviste Milana Loča par jauniešiem, sportu un Latgales spēku

Sabiedriskās organizācijas “19 Snaglas” vadītāja Milana Loča ir pārliecināta: pierobežas reģiona nākotne ir atkarīga no cilvēkiem, kuri nebaidās rīkoties. Neraugoties uz izaicinājumiem, kas saistīti ar iedzīvotāju skaita samazināšanos un sabiedrisko iniciatīvu attīstības grūtībām, Augšdaugavas novadā ir aktīvi jaunieši, kuri ir gatavi radīt, apvienot cilvēkus un mainīt savu vidi. Par to, kā radās ideja izveidot biedrību, kāpēc ir svarīgi palikt savā dzimtajā novadā un kā sports palīdz saliedēt cilvēkus, Milana Loča stāsta intervijā.

Milana, pastāstiet, kā radās ideja izveidot biedrību? Kas tā ir par organizāciju un ar ko tā nodarbojas?

– Mūsu biedrības nosaukums ir «19 naglas». Nosaukums, protams, ir diezgan neparasts un pat nedaudz amžigants, taču tas radās ļoti spontāni.

Ideja izveidot biedrību radās 2019. gadā, kad parādījās pirmie nelieli projekti, kuros vēlējamies iesaistīties un īstenot dažādas iniciatīvas tieši Augšdaugavas novadā. Toreiz sapulcējās aktīva jauniešu grupa piecu cilvēku sastāvā, un mēs sākām kaut ko darīt.

Sākumā tās nebija nekādas plaša mēroga idejas vai lieli projekti. Mēs vienkārši vēlējamies būt noderīgi un radīt kaut ko sava novada labā. Pēc tam bija zināms pārtraukums, taču pēc dažiem gadiem mēs faktiski atjaunojām savu darbību un arvien vairāk sākam pievērsties darbam ar jauniešiem un, protams, sportam.

Cik sarežģīti šodien ir strādāt sabiedriskajai organizācijai pierobežas reģionā, ņemot vērā iedzīvotāju skaita samazināšanos un pašreizējo ģeopolitisko situāciju?

– Es tomēr nesaistītu visu tikai ar ģeopolitisko situāciju. Ļoti daudz kas ir atkarīgs no pašas sabiedrības aktivitātes – cik ļoti cilvēki ir gatavi iesaistīties, piedāvāt idejas un uzņemties atbildību.

Mēs redzam, ka tieši jauniešu aktivitāte pēdējā laikā ir samazinājusies. Daudzi jaunieši nevēlas iesaistīties iniciatīvās, kurās nepieciešams paust savu viedokli, uzstāties publiski vai piedāvāt kādu ideju.

Iespējams, viņi baidās tikt nesaņemti, baidās, ka viņu viedoklis atšķirsies no apkārtnējo domām. Šodien cilvēkiem ir dažādi uzskati par daudzveidīgajiem jautājumiem, un reizēm šķiet vieglāk klusēt nekā izrādīt iniciatīvu.

Taču es ticu, ka mūsu novada jauniešiem ir ļoti liels potenciāls. Dažkārt vienkārši ir jāizveido tāda vide, kurā cilvēks jūt atbalstu.

Saskaņā ar statistiku Latgalē ir mazāk sabiedrisko organizāciju nekā citos Latvijas reģionos. Kāpēc, jūsuprāt, tā notiek?

– Viens no iemesliem, protams, ir saistīts ar iedzīvotāju skaita samazināšanos. Cilvēku kļūst mazāk, bet tiem, kuri paliek,

bieži vien vienkārši nepietiek laika un resursu.

Taču es redzu arī otru pusi. Mūsu novadā ir nelielas cilvēku grupas, pagastu iedzīvotāji, kuri paši apvienojas un dara kaut ko savas kopienas labā.

Manuprāt, viena no problēmām ir birokrātija. Izveidot biedrību nav nemaz tik sarežģīti, taču pēc tam ir jānodarbojas ar dokumentāciju, atskaitēm un ikgadējiem pārskatiem. Daudziem tas kļūst par šķērslī, jo vienkārši nav cilvēka, kurš būtu gatavs uzņemties šādu atbildību.

Neraugoties uz grūtībām, jums ir izdevies īstenot daudzus projektus. Ar kuriem sasniegumiem jūs īpaši lepojaties?

– Viens no mūsu lielākajiem projektiem ir «Sporta nakts», ko jau trešo gadu organizējam kopā ar Augšdaugavas novadu un basketbola klubu «Groz». Katru gadu šis pasākums kļūst arvien plašāks. Pagājušajā gadā dažādās sporta disciplīnās piedalījās aptuveni 60 komandas. Papildus sacensībām mēs organizējam aktivitātes bērniem, piesaistām sadarbības partnerus un sponsorus.

Man īpaši svarīgi ir tas, ka šis projekts dod cilvēkiem iespēju izmēģināt sevi dažādās jomās. Kāds palīdz meklēt sponsorus, cits darbojas ar sociālajiem tīkliem, vēl kāds veido afišas un strādā ar informāciju. Tas vairs nav tikai sporta pasākums – tā ir aktivitātes un sadarbības skola.

Arī šogad 24. jūlijā Višķu stadionā notika lielā «Sporta nakts». **Cik sarežģīti šodien ir atrast finansējumu šādiem pasākumiem?**

– Mūsu gadījumā vēlos pateikt lielu paldies Augšdaugavas novadam, kas jau trešo gadu finansiāli atbalsta «Sporta nakti» un redz šī projekta attīstības iespējas. Taču grūtības, protams, pastāv. Pieaug cenas, pieaug arī da-

lībnieku prasības, un mēs vēlamies katru gadu pasākumu padarīt vēl labāku un interesantāku.

Kad dzirdi no cilvēkiem: «Varbūt varētu pievienot vēl šo?», «Varbūt varētu izdarīt tā?», tu saproti, ka gribas attīstīties. Taču tam nepieciešami papildu līdzekļi.

Daudz kas balstās uz personīgajiem kontaktiem, sadarbību ar uzņēmumiem un sponsoru atbalstu. Īpaši tas attiecas uz balvu fondu.

Vai ir viegli saņemt valsts finansējumu projektiem pierobežas reģionā?

– Tas ir diezgan sarežģīti. Jā, pierobežas statuss dažkārt sniedz noteiktas priekšrocības, taču visgrūtākais ir izskaidrot lēmumu pieņēmējiem, kāpēc tieši šādi projekti ir nepieciešami šeit.

Mūsu jaunieši atšķiras no jauniešiem Rīgā. Iespējams, viņi ir noslēgtāki un mazāk pamanāmi, taču tas nenozīmē, ka viņi ir mazāk aktīvi.

Mums ir jaunieši, kuri darbojas savās mazajās kopienās, jauniešu centros un pagastos. Vienkārši viņu aktivitāte ne vienmēr ir redzama.

Milana, jūs esat jauna un aktīva meitene. Kāpēc jūs paliekat pierobežas reģionā, nepārcelāties uz Rīgu vai ārzemēm, kā daudzi citi?

– Iespējams, pats svarīgākais ir tas, ka šeit ir mani cilvēki. Šeit ir komanda, ģimene, draugi un cilvēki, kuri vienmēr atbalstīs jebkuru iniciatīvu.

Ir ļoti svarīgi just, ka neesi viens.

Piemēram, ziemā mēs organizējam divus hokeja 3x3 turnīrus Kalupē un Ilūkstē. Viss notika ļoti ātri – atradām komandas, laukumus un sadarbības partnerus. Pirms galvenajām sacensībām mums pat lūdza sarīkot arī nelielu bērnu turnīru.

Mēs ātri atradām vietējos uzņēmumus, kuri atbalstīja šo ideju.

Un tieši šādi brīži parāda, ka mūsu novadā ir cilvēki, kuri ir gatavi palīdzēt.

Vai nekad nav bijusi vēlme aizbraukt prom no Latgales?

– Nē, tādas vēlmes nav bijis. Studiju laikā es trīs gadus dzīvoju Rīgā un sapratu, ka man tomēr tuvāks ir mierīgāks dzīves ritms šeit. Man ir ērtāk tur, kur cilvēki viens otru pazīst un kur ir kopības sajūta.

Taču tas nenozīmē, ka šeit nav kustības un attīstības. Tieši otrādi – mēs paši cenšamies šo kustību veidot. Tu sāc ar vienu ideju, tad rodas nākamā, un kādā brīdī jau vairs nevari apstāties.

Mēs vēlamies attīstīt savu novadu, izmantot tos resursus, kas mums ir – sporta laukumus, jauniešu centrus un mazo kopienu iespējas.

Ko jūs ieteiktu jauniešiem, kuri pagaidām nespēj atrast sevi mūsu reģionā?

– Es ieteiktu pamēģināt sevi dažādās vietās, atrast to, kas patiešām patīk, un pēc tam godīgi salīdzināt, kur viņi vēlas sevi īstenot.

Taču pats svarīgākais – nebaidīties sevi parādīt. Nebaidīties kaut ko izmēģināt un sākt darīt.

Viss sākas ar mazu soli. Vispirms rodas neliela ideja, pēc tam atrodas cilvēki, kuri to atbalsta, un kopā var īstenot pat visdrosmīgākos projektus.

Ja jaunieši ir gatavi rīkoties, mēs vienmēr esam gatavi viņiem nākt pretī.

Milanas Ločas un biedrības «19 naglas» stāsts parāda, ka pierobežas reģiona spēks nav tikai infrastruktūrā vai ekonomiskajos rādītājos. Galvenais spēks ir cilvēki – stiprie Latgales cilvēki, kuri mīl savu novadu, savu pilsētu un ir gatavi katru dienu padarīt mūsu mīlo reģionu vēl labāku. ▀

Foto no Milan Ločas arhīva

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. #SIF_MAF2026

Sadarbības projektā piedalās mediji: «Diena», «Vietējā Latgales Avīze», «Latgales Laiks», «Ezerzeme», «Vaduguns», «Rēzeknes Vēstis», radio «Alise Plus» Par projekta «Robežnieki – Latgales stiprie ļaudis» rakstu saturu atbild to autori.

MAF
Mediju atbalsta fonds